

Déli városállamok

Ordani régió

A Déli városállamok északnyugati részét nevezik manapság Ordani régióknak. Ez nem véletlen, hiszen a tűzvarázslók aktívan részt vettek a térség arculatának alakításában, sőt a mai napig nagy befolyással rendelkeznek a vidéken. Ordan természetesen csak az utóbbi századokban tudott beleszólni a helyi politikába, mivel a kyr menetült áradat (P.e. III. évezred) megindulása előtt mindössze alig pár száz lelket számláló kis falu állt a mai nagyváros helyén. Aztán jöttek a kyrek, letelepedtek itt és hozzáálltak egy valódi város kiépítéséhez. Ettől kezdve jócskán megváltoztak a mindennapok ezen a vidéken, ahol síkságok is legalább ezer láb magasan helyezkednek el a nyugati óceán felszínéhez képest.

Történelem

Nem tudjuk biztosan, hogy az embernépek megjelenése előtt miféle fajok lakhattak a Sheral hegység északi nyúlványán, de minden jel arra mutat, hogy nem volt lakatlan ez a vidék. Mielőtt északon létrejött volna Kyrria a vidékre a legnagyobb befolyást Krán tette. Akkoriban még elég ritkán lakott volt a Kráni hegységnek ez a nyúlványa. Amikor azonban a kyrek létrehozták hatalmas birodalmukat, annak kulturális, politikai és gazdasági hatása nem csak északon volt érezhető, hanem a Sheraltól délre is. Mára sajnos ezeknek az ősi népeknek minden emléke meg-

semmisült köszönhetően részben az embernépek alkalmazkodó képességének, hogy ezen a korántsem könnyű életet biztosító vidéken is megtudtak telepedni, részben pedig az északról menekülő kyreknek, akik nem csak a Kie-Lyron folyó mentén alapítottak városokat, hanem a Déli városállamok azon részén is, amit ma Ordani régióknak neveznek.

Különösen a régió északi részén volt igen erős az ordani nyomás. Már a Pyarron alapítását megelőző időkben is nagy befolyással rendelkezett ezen a vidéken Ordan, de a foga fehérjét igazán csak azután mutatta ki, hogy a városban átvették az uralmat a tűzvarázslók. Mára már jórészt minden hatalmát elveszítette a térségben, egyetlen állam – Vaniir – területének nagyjából a felét mondhatja csak magáénak.

A Psz. XXII. században vallásháborúk dúltak a vidéken. A helybeliek az ordani igát akarták ilyen módon lerázni magukról. Legtöbbet a pyarroni egyházak segítettek a térség lakóinak.

Földrajz, gazdaság

Gazdaság tekintetében nem mutatnak túlzott változatosságot a régió államai. Legtöbbjük a bányászattal és fakitermeléssel foglalkozik. Az északi részeken megrendezett vásárookra szívesen látogatnak messze földről is, mivel az

itteni kézművesek köztudottan ügyes mesteremberek. A déli területek lakói pedig főként avval tűnnek ki, hogy szinte bármiből képesek fogyasztható szeszestital előállítására. Akadnak aztán olyanok is, akik aranyat keresnek a hegyekben. Sokan gazdagodtak már meg aranymosásból, de még többen vesztek oda. Könnyű pénzkeresetnek tűnik, de roppant veszélyes vállalkozás.

Régió államainak földrajzi adottságai is közel azonosak. Gyönyörű vidék ez, ahol a hatalmas hegyeket zöld színnel vonja be a dzsungel, melyet át eg átszőnek a sebes hegyi folyók. Egy-egy kopár vörös vagy éppen fehér karsztos hegyoldal töri csak meg ezt a kék és zöld színorgiát. Belülről tekintve azonban sokkal színesebbnek mutatkozik a vidék. Csodálatos színű orchideák nyílnak egész évben, vagy ott van a bársonylevél, mely tiritarka virágaival kápráztatja el az utazó szemét. De óvatosnak kell lenni ebben a paradicsomban, mert nem csak ártatlan növények, de veszedelmes állatok is lakják. Az aranyvarangy sok tudatlan halálát okozták már, akik azt hitték, hogy terméсарanyra bukkantak, s közben óvatlanul csupasz kézzel fogták meg ezt a különös békát, melynek oly erős a mérge, hogy egyetlen érintés is halálos lehet. A hatalmas óriáskígyók is veszedelmesek, bár közel sem annyira, mint gondolnánk:

„... Óriási anakondát nappal elfogni művészet, s ez csak egy esetben lehetséges, ha elszunnyad valami vízmenti fatörzsön, legkedvesebb tartózkodási helyén. Innen – nagy szerencsével – hurokkal is ki lehet fogni, de ehhez nagyobb óvatosság kell, mint bátorság. Erdei óriáskígyónál is más a helyzet. Emberre úgyszólván alig jelent veszedelmet. Mindig menekül, mert a nem négy, hanem két lábon járó lény, az ember, irtózatoss félelmet vált ki benne... Az, hogy anacondát vízben lehessen elfogni, képtelenség, nagy teste ellenére – vagy éppen azért – iszonyú sebességgel úszik. Nincs az a hatalmas, akár tízméteres anaconda, amelyik ne csavarodna le azonnal áldozatáról, ha késsel átdöfik...”*

A helybeliek számtalan érdekes történetet mesélnek az itteni állatokról. Elmondásuk szerint egy sárga és zöld színben játszó kígyó – ők silgal kígyónak hívják – a fák koronájában, a fára tekeredve les áldozatára. Amikor egy kisebb madár repül el mellette, hirtelen kivágódik és elkapja, miközben a farkával tartja magát. Így lóg egy ideig áldozatával lefelé, majd felhúzza magát és

elfogyasztja zsákmányát. De élnek itt vörös mókusok is, melyek az év egyik részében a fákon ugrálva élnek, másik részében pedig a föld alá bújnak. Az egyik kis állat – lámpás bogár a neve – éjszaka erős fényt sugároz szét, s gyerekek tucatszám szedik össze, majd kis kalitkába zárják őket. Éjszakánként sok helyen ezzel világítanak. Az egyik – igen ritka – fajta lepkének olyan kemény és átlátszó a szárnya, akár az üveg, az itteniek ékszert készítenek belőle.

„... hatalmas darázs köröz a mohos szikla túloldalán. Néhány kör után nagy zúgással lecsap, Lenn az avaron féltójásnyi barna pók várja elképzeldhetetlen dühvel támadóját, az acélkék darazsat. A nagypotrohú madárpók és a darázs összekapaszkodva dulakodnak. Ilyesmit csak egyszer, az uratimai ősvadonban láttam. Lenyűgözve figyeltem az ádáz csatát. Valamelyik holtan marad a porondon. A darázs átgondolt stratégiával támad. Az első roham után hirtelen lerúgja magát a pókról, s nagy dühösen, mintegy arasznyi magasságban apró körökben kering ellenfele fölött. A pók szinte megigézve, egyre arrafele perdül, amerre a fekete zúgó darazsat látja. Újabb támadás következik. A pók vad dühvel lerúgja magáról ellenfelét, hogy maga alá fordítva rágóit belevágja. A darázs azonban pillanat alatt fordul, szinte háton repülve a levegőbe pattan, s a madárpók ujjnyi rágói csak a korhadtt avart érik. Újabb roham után ismét egymásba kapaszkodik a két ellenfél. A pókon meglátszik, hogy ereje lankadóban. Újabb darázsszúrás, és a nagy madárpók szédülve forog. Néhány diadalmas kör után a darázs végleg megtelepszik a mozdulatlaná vált pók hátán.

A csata azonban még nem ért véget. Előszedem a rovarfogó edényemet – egy mozdulat, és a győzelem örömétől mámoros erdei gladiátorra ráborul a rovartartó edény börtöne. Beszízajom az eldugaszolt edényt az iszákba.

Most már előhúrom rövidpengéjű késemet, hogy megnyúzzam a szép szörméjű fekete jaguárt...”*

Persze nem csak ártatlan kis állatok népesítik be az itteni erdőket. Hatalmas vérengző fenevadak is gyakran előfordulnak. Igaz, az emberlakta vidéket ezek az állatok

hacsak lehet elkerülik, de olykor – egyedül vagy falkában – betörnek a falvakba, s nem egyszer megesett már, hogy csaknem az egész falu lakosságát elpusztították.

Legveszedelmesebbnek mégis az apró mászó, repülő állatokat tartják, melyek olykor mérgejükkel, olykor az általuk terjesztett betegséggel jelentenek komoly veszélyt.

„... a fekete hányással fertőzött szúnyog, vagy más betegséget terjesztő kullancs néha sokkal veszedelmesebb, mint a legnagyobb óriáskígyó. Az óvatosságra és figyelemre persze mindig szükség van, de ennél is fontosabb az ősvadon flórájának és faunájának lehető legalaposabb ismerete. Ennélkül nem tudna itt élni az, aki gyűjtésre, vadászatra adja magát.”*

* Az idézetek Garmoli Serdanut híres vadásznaplójából származnak, melyet az Ordani régióban tett vadász körútja után írt.

Vallás

Mindenféle vallás képviselőit megtalálhatjuk a vidéken. Az északi részekben az államok többsége pyarroni hitre tért, amivel Ordantól való elszakadásukat demonstrálták. Ezeken a területeken valóban nagy szerepe van a pyarroni vallásnak, de korántsem egyeduralkodó. Sok helyütt élnek még a kyr hagyományok, s még több helyen találkozhatunk olyan rítusokkal, melyek még a kyr betelepülést megelőző időkből származnak. Néhány államban megkérdőjelezzik az inkvizíció tanait is, és helyet adnak az emberáldozó vallásoknak is.

Jelentősebb államalakulatok

Hakkary

Az egyik legészakibb törpeállam ebben a régióban és ősbibb múlttal dicsekedhet, mint Ordan. A P.sz. XIX-XXIII. században gyakorlatilag Ordanhoz tartozott, mára azonban teljes önállóságot nyert, s igen erős mind gazdasági, mind

politikai szempontból. (A térségben csak azok az államok erősebbek gazdaságilag, melyeken keresztül halad a Fű ösvénye.)

Kevesen tudják, hogy Hakkary talán a legrégebb kyr hagyományú város a Délvidéken. A város krónikáiból egyértelműen kiderül, hogy néhány csaknem az egész évszázaddal hamarabb telepedtek meg kyrek, mint Ordanban. Manapság egyre gyakrabban hangoztatják az itt lakók, hogy: „Ordan még csak egy kis halászfalu volt, mikor Hakkary már nagy volt és kyr, és az ordaniak még nem értették a kyr nyelvet és lovat áldoztak pogány isteneiknek, amikor a hakkarai udvarban már dalfesztiválokat rendeztek!”

Hakkary állama három városból és a hozzátartozó területekből áll. Központja maga Hakkary városa. Még ma is rendeznek fesztiválokat, legnevesebb közülük az a zenei fesztivál, melyet Alborne tiszteletére tartanak minden esztendőben Krad negyedik havában. Erre az eseményre a várostól néhány mérföldre kerül sor a Dian tó partján. A tavat egyetlen folyó, a Germine táplálja. A Germine vize meglehetősen zavaros, ám a tó mégis csodálatosan tiszta. Ez annak köszönhető, hogy a folyó vize először a Kis Dianként emlegetett mocsárban megtisztul és csak utána jut el a tóba. Maga a mocsár is megkapó szépségű, ám igen veszélyes vidék. Azt tartják róla, hogy néhány óránál többet csak valódi művészek – olyanok, akik Alborne jelét viselik magukon – élhetnek túl a mocsárban. A mocsár már századokkal ezelőtt is veszedelmes lehetett, a legenda azt mondja, hogy itt laknak a helyek szellemei.

Hakkaryban rengeteg fogadó, bisztró és bár található, ahol előszeretettel időznek azok a vadászok, akik ezen az egzotikus vidéken akarják próbára tenni vadászszerencséjüket. Általában a régióba tett vadász kirándulások kiinduló- és zárópontjául is Hakkary városát szokták választani.

Aki a városban jár annak két helyre mindenképpen érdemes ellátogatnia. Az egyik a Vadaskert. A Vadaskertet még Ordan tűzvarázslói hozták létre, s egyesek szerint látvány tekintetében vetekszik a shuluri udvar vadsparkjával.

A másik látványosság a Fekete Templom. Ez a híres Krad-templom, amely P.sz. 2134-ben pusztító tűzvészben nem pusztult el. A város valamennyi temploma – számtalan egyéb épülettel egyetemben – a lángok martalékává vált, a Fekete Templom azonban – azon kívül, hogy a falai kívül-belül

feketére változtak – semmiféle károsodást nem szenvedett. Ez az épület lett aztán a függetlenségi törekvések szimbóluma, s talán nem tévedhetünk, ha azt állítjuk, hogy részben ennek a csodának köszönhető, hogy végül Psz. 2546-ban a törpeállam hivatalosan is pyarroni hitre tért.

Vaniir

Hakkarytól délre fekszik Vaniir. Ezt az államot két részre osztotta Ordán, méghozzá úgy, hogy a határ a fővároson, Vaniiron keresztül húzódik. Csaknem ötszáz esztendeje áll fenn ez az áldatlan állapot, s az állam lakói még mindig hisznek benne, hogy egyszer teljes egészében sikerül elszakadniuk Ordántól.

A város és az állam északi része ma is ordani fennhatóság alá tartozik, itt a hivatalos vallás a Sogron hit. Hatalmas palotákat, gyönyörű parkokat láthatunk ezen a területen mindenfelé. Az itt élők többsége valamelyik ordani hatalmasság szolgálatában áll, s annak birtokán dolgozik.

Vaniir városának egykori főterén húzódik a Vörös vonal, ahogyan a határt hívják erre felé. Mint mondják, azért lett vörös vonal a neve, mert az ordaniak tüzzel és vérrel húzták meg a határt, ameddig a lázadók elmerészkedhetnek. A lázadás P.sz. 2895-ben tört ki, amikor is Vaniir város helyőrsége lázadt fel az ordaniak ellen. Eleinte jelentős sikereket értek el, s csaknem az egész államból kiszorultak az ordaniak. Ezt az időszakot az ezrednagyok uralmának nevezik. Nem sokáig váratott magára az ellencsapás, s a vaniiriak egy véget nem érő háborúban találták magukat. A P.sz. 3187-ben azután meghúzták a Vörös vonalat, melyet azóta is tiszteletben tartanak a szembenálló felek, bár egyik sem tett le arról, hogy a végső győzelmet megszerezze. Igaz kisebb-nagyobb incidensek folyamatosan akadnak, P.sz. 3425-ben a déliek egy csoportja felgyújtotta az északi városrészt, a tűz azonban átterjedt a déli részekre is. A déliek igazán csak a saját oldalukon végeztek pusztítást, s az ordaniak így nem is tettek ellenlépéseket.

Délen még mindig a hadsereg tartja kezében a hatalmat. Minden felnőtt férfi köteles öt esztendőig szolgálni a seregben, ahol a gyilkolás művészetén kívül mesterségekre is oktatják őket, sőt nem kevesen még a betűvetés tudományát is elsajátítják.

A déli részeken, bár még elég erősen élnek a kyr hagyományok a pyarroni vallás a hivatalos,

ezzel is az északiakkal való szembenállásukat óhajtják kifejezésre juttatni.

Dayrak

Dayrak városát hegyek veszik körbe, s maga a város is rátelepült az egyikre, ahonnan nagyszerű kilátás nyílik a vidékre. A hegyről jól látszik, hogy a város hét dombra épült. Ma már csak hat domb van meg a hétből, mert az egyiket kőbányaként hasznosították, abból építették fel az új Dayrakot.

Tiszta időben a hegyről még a régi Dayrak is látszik, melynek híres kilenc kupolás palotáját már csaknem teljesen benőtte a dzsungel. Az itteniek nem szívesen beszélnek a régi városról, és senkinek nem ajánlják, hogy akár a közelébe is menjen. Gonosz helynek tartják, azt mondják a szellemek, vérszívó szörnyetegek lakják. Néhány kísértet história – melyet egy-egy ittas helybéli mesél a kocsmában – mindaz, amit erről a helyről tudni lehet.

Dayrak főterén egy hatalmas fürdőépület áll, alapterülete körülbelül tízezer négyzetláb és három hőforrás táplálja. A törpeállam területén több száz hőforrás található, melynek vizét gyógyfürdőként hasznosítják.

Vallás tekintetében nem lehet a dayrakikat egyértelműen besorolni. Erősen élnek olyan szokások az országban, melyek valamilyen ősi vallás maradványainak tűnnek, de találunk, kyr szentélyeket és a pyarroni istenek templomai sem ritkák. A fővárost ölelő hegyekben pedig különféle kolostorok épületei állnak. Állításuk szerint az egyikben pyarronita szerzetesek élnek, akik Ó-Pyarron pusztulása után érkeztek, hogy a sötétség földjét szemmel tarthassák. Mondják, hogy a nyugati országrészben még egy gorviki kolónia is él, ők éppen Krán és a Kosfejes Úr közelsége miatt települtek ide.

A dayraki emberek esténként gyakran táncolnak a városok és a falvak terein, juhsajtot és savanyú bort fogyasztanak közben, a gyermekek ilyenkor valamilyen erjesztett eszegetnek mézzel.

Mezrud

Az aránylag nagy kiterjedésű állam történelme nem szűkölködik véres eseményekben. A tíznyelvű ország – így nevezik a környező népek – területén rengeteg kisebb-nagyobb háború dúlt az elmúlt időkben. Előfordult, hogy egész falvak férfi és gyermek lakosságát kiirtották a nőket pedig elhurcolták rabszolgának. (A feljegyzések szerint a P.sz. III. században egy véreskezű hadvezér száz embert nyúzzattatott meg élve egyetlen nap alatt.)

Mindez szerencsére már a múlté. Ma már senkinek nem kell attól tartania, hogy egy véres leszámolás kellős közepébe kerül. Mezrudban a tanács kezében a hatalom, mely megpróbál békében uralkodni a soknyelvű lakosságon.

A főváros melletti hegy tetején áll Serumik Bomar – Mezrud leghíresebb költője – sziklasírja. A költő óriási szobrát, mely körülbelül ötven tonnát nyomhat a hegy oldalába vágott keskeny lépcsősoron –

pontosan 1240 lépcsőfokon vonszoltak fel. Ma is csak ezen az egyetlen útvonalon lehet csak ide feljutni, itt gyakran találni elmélkedő művészeket, akik arra várnak, hogy a nagy költő közelsége megtermékenyíti képzeletüket.

Mezrud városától néhány mérföldnyire a Smaragd völgy fölé nyúló százötven láb magasságú fehér sziklán egy csodálatos várerőd áll: a Tanács mindenkori elnökének rezidenciája, mely egyben az állam kincstára is. Ide bejutni szinte lehetetlenség, ám a környező hegyekről pompás kilátás nyílik rá.

1999.03.

Szerző: Pisti

Forrás: Rúna magazin V.évf./2.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely